

бранъ явния имъ врагъ Пашъ, намѣсто вѣрния на тѣхната партия Шамбона.

Слѣдствието по септемврийскитѣ клания, което бѣше назначено по тѣхно искание на 20 януарий, на 8 февруарий се прѣкрати.

Въ това време се усилиха и вълненията прѣдизвикани отъ недостигътъ на храни; посѣпна не само хлѣба, но и всичкитѣ други храни. Въ Парижъ около дюкенитъ, най-много около бакалскитѣ се събираха тѣлни недоволни. На захартъ, кафето, сапуния и свѣщитѣ наложиха принудителна такса. Имаше вече случаи на разграбване.

Маратъ, както винаги, одържимъ отъ подстрекателния си инстинктъ, издаде една гнусна статия: „Не трѣбва да се очудвалъ, ако народа въ отчаянието си почне самъ да се расправя. Въ всичкитѣ страни дѣто правата на народа не сѣ празни думи, тържественно испъстрени на обикновенни декларации, стига да се разграбятъ нѣколко магазина и прѣдъ вратитѣ имъ да се обѣсятъ нѣколцина прѣкупници, за да се прѣкратятъ злоупотрѣбленията“.

Прочитанието на тия думи въ Конвента подигна цѣла буря негодование. Мнозина поискаха сѣдебното прѣслѣдване, срѣщу автора, което мина съ едно голѣмо вишегласие; но и тоя пѣтъ постановлението не се изпълни.

Въ това сѣщото време Жирондинцитѣ енергично и мъжествено се противиха противъ таксиранието на житата, чиято висока цѣна се отдаваше отъ проститѣ маси на систематическото прѣкупуване, организирано ужъ отъ враговетѣ на Революцията. Maximum'тъ бѣше станалъ точка за побъркване на населението, и когато Дюко почна да доказва бесполезността на тая мѣрка, отъ галеритѣ почнаха да викатъ и да заплашватъ.